

Lukács Dávid

Vallomás szeretteimnek

I.

Gyermekkorom örökös táplálékom lett.
Elkésztett exhumáció.
Kihantolt test az idő étkezőasztalára terítve;
egyetlen kincsem, rongyos álruhám, mellyel beragyogtam
idáig vezető utamat.
Mi lesz most ezután?
Nem emlékszem a szagokra, az ápolónők, az orvosok mosolyára,
a hazatérés örömére.
Már nem emlékszem a testi kínokra.
Nincs múltam. A jelenen átbuszkázva a jövőt boncolom.

II.

És elindult a fájdalom útján.
Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya hegyének mondatik,
ott megfeszítették őt...
Az igazi szenvedés nem az ostorban,
nem a szögekben rejlik.
Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?
Krisztus kétsége hitem első és utolsó reménysége.

III.

Sokáig bepisiltem.
Az ázott, meleg dunyha volt titkos menedémem.
Féltem a megalázottságtól,
pedig senki sem éreztette velem.
Aztán egy augusztusi délutánon
beléptem az intenzív osztályra;
hagytam, hogy a Bárány egyetlen kardsuhintással
lefejezze gyermekkoromat.
Szeretlek. Mondta apám haldokolva.
És megcsókoltam a homlokát.

Óda

Idő szolgálai kik túléltek engem
 örök gyászotok magamba temettem
 hallgassátok meg ti megkötözött fák
 mert bennetek őszül a világ
 mert bennetek érik a holnap
 ti égbe-hajszolt égő holtak
 akasztottak otthonai
 évmilliók vándorai
 bólintson rám az árva
 hazatérők boldogsága
 vihar-csonkolt növény-sorsok
 hallgassátok amit mondok
 hallgassatok vörösfenyők
 mamutfenyők homokfenyők
 fűzek nyárok diófélék
 nyírfák égerek csemeték
 pálmák olajfák platánok
 bükkfák tölgyek ciprus-álmok
 tulipánfák liliomfák
 hallgass kecskerágó puszpáng
 vedlő lombjaitok alatt
 megértettem gyászotokat
 megértettem mért zokogtok
 akácok szilek és somok
 ahogy súgnátok ti némák
 bennetek pusztul a világ
 mert ti őrzitek kis hársfa
 égyűrűitekbe zárva
 a megpihenő katonát
 törzsetekhez dőlő bakát
 az árnyékban szeretkezőket
 alvó férfiakat megálmodott nőket
 ti őrzitek a halált is
 kivégzettek sikolyát is
 mert ti adtátok a tüzet
 s porrá lett a bölcs rémület
 s tudom mielőtt elégették
 s adtátok a koporsót ti holtak ágya
 mégsem vesztek a homályba
 csupasz testetek a viharban ázik
 de éltek ti az örökkévalóságig
 éltek a mi dicsőségünkre fák
 mert bennetek azt súgja a világ
mindig tovább
mindig tovább

Fischer György szobra